

ZOMBOR és VIDÉKE.

TÁRSADALMI, KÖZMŰVELŐDÉSI és SZÉPIRODALMI KÖZLÖNY.

ELOFIZETÉSI DÍJ.

Kelendő hához hozzá:

Egész évre . . . 8 ft.
Fél évre . . . 4 " "
Negyed évre . . . 2 " "

Hirdetéseket és nyitári közleményeket a kiadóhivatal mérsékelt árjegyek szerint számít.

Kiadó hivatal:

Nadasch, Muzsik és Partics könyv- és könyvnyomtatásos vállalat a városház épületében, hová az előfizetők és hirdetések küldendők.

ELOFIZETÉSI DÍJ.

Vidéke példán küldve:

Egész évre . . . 8 ft 60 kr.
Fél évre . . . 4 " 30 "
Negyed évre . . . 2 " 15 "

Hirdetéseket lapunk számára a fővárosi valamint minden nagyobb külföldi hirdetési irodák elvállalnak.

Szerkesztési iroda: Sétő-utca és a csendes-utca sarkán, Holender-felében hová minden a lap szerkesztési részét illető közlemények küldendők.

Bármennyi példányt nem fordítanak el. Kéziratok nem adják vissza.

Megjelenik minden héten kétszer: Vasárnap és Csütörtökön.

Szerkesztővel értekezhetni: naponta délelőtt 11 órától 12-ig.

Egyes szám ára: 10 krajczár.

Minden csütörtöki számhoz egy félívre terjedő könyvalakjában nyomott „regény-csarnok” csatolatik mellékel gyanánt.

Boldog új esztendőt!

Boldog új esztendőt a gazdagnak, a ki a nélkülözést csak hirből ismeri. Jusson eszébe neki, hogy amny szegény küzd nyomorral, szenvedéssel. Ha boldogsága teljes, juttasson abból egy szeményt annak, a ki soha sem volt boldog. S mennyien vagyunk olyanok?

Boldog új esztendőt a tisztviselőnek, a kik úgy a hogy biztosítva vannak az állam részéről. Jusson eszébe, hogy ez a biztosíték nekik azért adatott, hogy hivatásukat pontosan betöltsék, hogy csak azokat szolgálják, a kik fáradságukat díjazni képesek, de azokat is, a kik azt nem tehetik.

Boldog új esztendőt a szegénynek, a kire rá fér nagyon is egy boldogabb esztendő, midőn vejrtejtes munkálkodásért megfizetik, s adóhatalrálékban nem veszik el agyucmút. A boldog új esztendő tegye ot hazafira, hogy polgari kötelességeit hiven teljesítse!

S végre boldog új esztendőt nektek is szives olvasói e lapnak, s ha e jó kívánság teljesül: ne feledjétek, hogy az egész éven által kitartás s szorgalom közt tett nyilvános munkálkodásnak ép-ugy alapja az anyag, mint minden másnak, hogy egy lap sem él meg pszta dícsőségöl, hanem azt hazafiasan támogatni kell!

Boldog új esztendőt!

Hogy csinálódna a vidéken a „nagy” emberek?

(Folytatás e vége.)

A zombori „nagy” emberek között vannak tisztességes, becsületes munkások, a kik sokat tesznek a közjóért önérdék nélkül, a kik nem is vindikálják azt, hogy „nagy” embereknek tartassanak, de a kiket a kisvárosi rövidlátó közönség mindenáron „nagygyá” tesz. Legyenek ők nagyok! Ki sem tekint nagyágukat irigy szemekkel. Mert hisz a valódi önérdék nélküli hazafias munkásság közel is jár a nagysághoz.

De vannak „nagy”-jaink, a kik botozni való, a kikről négyszem közt minden ember bevallja, hogy hitvány, léhűtök, s nyiltan ug megüvegelik, ug körülhúzelik, mintha valóban telve volnának méltó dícsőséggel. Még fáklýászenét is rendeznek neki.

De ha ti négyszem közt bevalljátok azt, a mit nyiltan eltagadtok, ha ti gyávák vagytok: a sajtó nem fog benneteket tovább is követni.

Le az álpróhétakkal!

Mire való ez a szenfényvesztés?

Mire való, hogy egyes dölyfos, üres fejű emberek csupán gyvaságuk miatt lépten-nyomon neveltségessé tegyenek bennünket?

Mert ezek a pszeudó-nagyságok csak neveltségessé teszik legszentebb ügyeinket.

Ók, mint a falabda a víz felszínén usznak örökké, s mindenütt csak az ó rikácsoló hangjukat halljuk.

Nem tesznek-e szolgálatot a közjónak, ha végre leléczázuk őket?

Nem használunk-e közügyeinknek, ha őket lezserítjük arról a térről, a melyre eronek erejével fölkapaszzkodtak?

Nem teljesítünk-e kötelességet, midőn megnyitjuk polgártársaink szeméit, a kik azt hiszik, hogy ők valóban „nagyok”, midőn ők valóban törpék.

Ez a törpe homunculus-faj a legveszedelmesebb elem. A valódi nagyság az szerény, alázatos, s mindenki iránt nyájas kedves. . . .

Csak az affektált „nagyság” az, mely henhez s büszkélkedik. . . .

S valóban megnevezzük-e őket? Azt tartjuk: fölösleges!

Éskút tehetnének oltár előtt, hogy a közönség csak e vázlatos jellemrajz után is ismeri őket, s ujjal mutat rájuk.

Nomina sunt odiosa!

Elég, hogy lerajzoltak őket. Hogy elégtételt adjunk az annyira megsértett igazságérzetünk; legközelebb egyet-kettőt eltrajzolt tisztelünk meg. Megtiszteljük őket bizonyára; mert kár rájuk a ténált is vesztgetni.

Közgazdaság.

(Biztosítási ügy.)

I. Fundus instructus.*

A számos biztosító intézet közül, melyek házában a közönség több-kevesebb bizalmával működnek, legyen szabad egy minden tekintetben szolid s tetőtül-talpig becsületes intézetet kiemelni, melynek éppen a közönség érdekében véinük itt szolgálatot tenni.

Ez a Foncőre Pesti biztosító intézet. Egyébiránt sokkal ismeretes, hogyssem bővebben kellene szervezettel részleteznünk. Jelen sorainkban ezáltal nem lehet más célja, mint a közönségnek ezen intézet egy egészen új s minden tekintetben idős kombinációját megismertetni. Ez új kombináció a fundus instructus biztosítása.

Átalában tudva van, hogy a nagybirtokosok eddigelé fundus instructusukat csak a legkisebb mérvben és részben szokták biztosítani, mivel biztosítási objektumaiknak külön-külön időközben

* Bővebb felvilágosítást Müller Gyula e lapok szerkesztője mint a Foncőre Pesti biztosító intézet zombori főügynöke nyújt.

A „ZOMBOR és VIDÉKE” TÁRCZÁJA.

Megnyugvás.

Nem nyugodom Isten ellen én,
Sorsom miatt zord vádat emelven,
Hogy toled elszakada kedvesem,
A bus magány keservét szenvedem.
Valék boldog . . . s az élet oly szegény;
Egy csepp öröm a bánat tengeren
Súlyos teherként csakhamar leül,
S egy perc alatt merrege keservül.

Valék boldog: a „csopót” izlelem:
Ugy voltál boldog hívd kebelém . . .
Ha élvezek a napnak szép szakát,
Tudjuk nyugodtan a bus éjszakát;
Hisz almodni is lehet ejelen,
Mi szép, mi fejes, akkor megjelen.
Legyen hat ég, ha nappalom is a;
Láthatnak Jem leglátó éjszaka.

Banyai Géza.

A tragikum.

(Czikk egy alapvető eszthetika keziratából.)

Az eddigi eszthetika inkább abstractiót halmaza, mint tudomány. Ha végigtekintünk az emberi művelődés fejlődésén, azt találjuk, hogy az egymástól legtávolabb eső korok és a legelterőbb gondolkodású fők is egy és ugyanazon alapvetésben vannak elfogulva, oly annyira, hogy mindez, mit az emberi ész eddig létrehozott, problematikus értéke, sőt majdnem értéktelenül valik az elfogulatlan gondolkozó előtt. Ezen alapvetése s — hogy rövid szoval jelöljük: — az abstractió világn ez-

lete. Abstrahált Thales, abstrahált Anaxagoras, abstrahált Aristoteles, abstrahált Apinói Tamás, abstrahált Spinoza, abstrahált Kant, abstrahált Hegel, abstrahált Schopenhauer. Pedig: a mi van, az concret és: a mi concret, az van. Ez egyszerűen megfordítható itélet. Az abstractióknak csak az amító szédelgés vagy a szigorú gondolkodásban járatlan ábrándozás jelölheti ki helyet a realis dolgok összességében. De kezd már derengni a philosophia hajnala! Vannak férfiak, kik, ha nem útik is meg az irodalmi reclan nagy dobját, csendben működve utját egyengetik azon philosophiai iránynak, mely nem ismerve tekintélyt és érzeiogs kegyeletet, szét fogja tépni és semmisségében fogja szem elől éltani az emberi civilisatio több ezer éves humbúgját. A jövő tudományának ezen harcászai közé sorakozik e sorok szerény írja is, midőn megkísérik a következőkben egy esztetikai fogalmat tisztába hozni abstractiók nélkül. Szándékában azon nézet vezérelte, hogy csak ug fog az új tudomány épülete a maga egészében föllemelkedni, ha akadnak munkások, kik nem röstelnek — egyes kérdések tisztázásával — követek hordani azok számára, kik az új épület építomestereitül hivottak.

De lépjünk közelebb kérdéstinkhoz. Mi a tragikum? Mikip fogunk ennek fogalmat abstractió nélkül meghatározhatni? Azt mondja Greguss: A tragikum valami tiszteletré melónak önookta veszedelme. Szép, szép! De mortuus mi nisi — verum. Greguss is az abstractio embere. Mutatja az idézett definitió. „Tiszteletré méltó”, „veszedelme” — csupa abstractio. Tiszteletré, becsület, — ilyen definitióval nem tudunk mit csinálni. Eje a kor, és nincs már messze, mely szano mosolylyal fog visszatekinteni a megrögzött régi előítéletek közt siralmas te-

hetelenséggel vergődő tudományos Donquijotékra! . . . De ne polemizáljunk! Tenni! Ez legyen jelszavunk. Nem lehet a korhadt épületet lerontani, újat is kell helyébe állítani. Kísértsük meg tehát kérdésünket egész önállóan, mit sem törődve az eddigi abstract agrémekkel, megfejteni.

Mikip jutunk el concret uton egy fogalomhoz? Ha azt fogadjuk el csak, a mit tapasztalunk, és pedig vagy külsőleg vagy belsőleg tapasztalunk. Ezen tapasztalatok a mi végtelenül complicit agyunkban rezegnek, és midőn valamennyi egy és ugyanazon fajhoz tartozó egyedek rezegnek agyunkban — elo ali a fogalom. Meg kell jegyeznünk, hogy a fogalomnak ezen korszakot alkotó meghatározása nem töltök ered, hanem korunk egyik kiváló bölcselőjéül, kinek eddig — fájdalom! — tiltotta szerénye, ug rendszerével kortársai elő lépni. De mi azt tartjuk, hogy szellemi dolgokban birtokos kommunismus uralkodik, s ezért bátran átvettük a közölt remek definitiót. Az adott meghatározást a tragikumra alkalmazva, ezt fogjuk találni: A tragikum fogalma előáll agyunkban az által, hogy abban minden tragikum, mely volt, van es lesz, együtt rezeg. Agyunk ezen összerezését egyszerűen kell figyelnünk, és készen állni, egész tisztaságában, mint belső tapasztalat eredménye, a tragikum fogalma. Nézzük hát, mit tapasztalunk, ha megfigyeljük agyunk összerezését a tragikumra vonatkozólag. A következőket:

Minden, a mi van, az concret. Ezen tétel feltétlen elismerését követelnünk kell — bizonyítás nélkül. Az eddigi logika is állított fel ugynevezett alapigazságokat, nevezetesen az azonosság, az ellentmondás, a harmadik kizárása és az okság elvét, — de ezek abstract-

való följárulása részint időtrábió, részint pedig drága is volt.

E nehézségeket elhárítandó a nevezett intézet számos nagyobb gazda kívánataira elhatározta; egy egész gazdasági fölszerelésére fokotvény által biztosítást nyújtani.

Ez intézkedés által a nagybirtokosok és nagybérlők alkalmat találnak kényelmes, egyszerű s megfelelő olcsó áron nemcsak összes gabnakészleteiket, de azokivül az összes fundus instructust is biztosítani.

A fokotvény biztosítás magyarzáatál legyen szabad a következőket fölsorolni:

a) Ilyenmő biztosítások csak oly földbirtokosok- és nagybérlőkkel köttetnek, a kik

1. ismeretesek, mint szolid egyének;

2. legalább is 40—50000 frtnyi értéket biztosítanak.

b) A fokotvény biztosítása kiterjed valamely gazdaság egész felszerelésére s terménykiszárlatára, u. m.: marhaállományokra, különféle gépekre s gazdasági eszközökre, takarmány és szénakészletre, az aratás kezdetétől a cséplés befejeztéig bármely állapotban, keresztekben, kazlakban, avagy földel alatt lévő összes készletre, nemkevéshé a dohányterményre, valamint a magtárakban elhelyezett gabonaneműekre is.

A bővebb magyarázat ügyszólván egészen fölöslegessé válik, ha itt egy eklatans példát hozunk föl! Eddigél az oly gazda, a kinek 50000 frtnyi gabonatermés van, legfőkébb egy-két három hónapra szokta biztosítani azt, számítva azonban átlag csak két hónapot, fenti összeg után per 75 krájval 375 frtnyi díjat kellene fizetnie. Vegyük azonban ez összeghez egy 10000 frtos cséplőgépet, mely után szinte 100 frt volna fizetendő per 1 frntájával egy évre, továbbá egy 5000 frt értékű takarmány készletet, mely után 6 havi tartamra 80 frt járna, per 1 frt 60 krájval összesen tehát 65000 frt értékűt, a melyből a legnagyobb összeg 50000 frt csak 2 óra, 10000 frt egész évre, s 5000 frt 6 óra van biztosítva, járna 555 frt. A Focniére ezen összegert egy fundus instructura terjedő körül-belül 10.000 frt értékű biztosít egy évre, mely összegre a felsorolt s értekre is kiterjed.

Az elony tehát, mely kínákozik, abban áll, miszerint körül belül 110000 frt értéket egész évi tartamra oly díj mellett biztosíthatunk, mint eddig 65000 frt értéket körül-belül 2 havi tartamra biztosíthatunk, s emelőlgya ajánljuk a gazd. közönségnek, hogy a fundus instructust már janár 1-én biztosítsa, mely által eleje vétetik annak, hogy a gazdaközönség az éven át több ízben s főleg aratás és kaszálás idején kényserítessék kisebb-nagyobb biztosítási földmennyek egyenkénti betérjésztéséről gondoskodni.

Ha még azt is fölemlítjük, hogy a díj csak szeptember hóban fizetendő, az hiszünk eléggé informáltak gazdaközönségünket ez új kombináció elonyei fölöl.

(Folyt. köv.)

Vidéki levelezés.

Zenta, 1882. decz. 26.

A „Bácska” f. é. 54. számában „Felső bácskai levelek” cím alatt „Veritas” aláírása cikkek jelent meg, melyet előlvasva valóban zavarba jöttem ily arcaztán . . . felett. Nem is érdeme-síteném válasza, ha több oly egyéniséget nem sőtene, kik Zentán általános szeretetben részesülnek és kikhez Veritást csak hasonlítani is — amazokra — lealacsonyítani nem lenne. De leginkább azért veszem ezikkét figyelembe, és leginkább azért foglalkozom vele bővebben, mert félek, hogy a nagy közönség — Veritas kiteléről tudomással nem bírva — szavaira súlyt fektet és még véletlen azon tétlre jöhet, hogy Veritas, nevéhez híven csak aranyigazságokat szokott írni.

Ha egy esetleges tévhitet egyszerű-mindenkorra megdöntsem, figyelembe veszem híres XIII-ik cikkét, és kérem tettes szerkesztő urat, jelen soraimnak becses lapjában helyt adni.

Nem akarok sok tenát ezen szellemes író (?) jellemzésére pazarolni, tehát csak röviden jegyzem meg, hogy a helybeli nagy hirre vergődő „Journal”-társaságnak uszályhordozója és — feleket bajnokja. — Ennyit róla.

Cikkével foglalkozva azt röviden összegezem és pontonként iparkodom megzafolni és ha a t. közönség lesz kegyes soraimat figyelmére méltatni, meggyozódhat arról, miként felel meg „Veritas” felvett névnek.

Mindjárt első sorban azt állítja Veritas, hogy „az ifju oriasok vezetői azért líhegnek boszut, mert az egyik községi bíró, a másik adóvegrehajtó nem lehetek.”

Városunkban két íly egyén van, B. H. és H. L. Mindkettőben téved Veritas, mert azok ép az általa oly annyira imádott ügyész irodájában dolgoztak, az egyik f. é. júniusban fegyvergyakorlatra behívtatván, kénytelen volt átásárol lemondani, a másik pedig jövedelmesebb állást kapott. Mar pedig bár mit mondjon is Veritas, hajos elhumi, hogy ezek lettek volna a Casino egylet közgyűlésen irányadók, nem lehettek már azért sem, mert mindketto az ügyész ur tapintatos eljárásának ismert nagy bűnölői.

Cikkének 3. pontjában a Zenta vidéki takarékpénztár igazgatójával foglalkozik, és íly világon kitanúk rosszakarata és — tudatlansága!

Ha Veritas saját ezikkéi kívül más lapot is olvasna, tudhatná azt, hogy a nemzeti bank és a felsőbb intézetek a kamatlábat 1%-kal felemelték, felátáhat aztán azt is, hogy ennek természetes következménye, miszerint a vidéki takarékpénztárak is kénytelenek a kamatlábat emelni. — Így történt ez a Zenta vidéki takarékpénztárnál. Miután váltoit az előtt 5—5½%-kal viszleszámíthatta — adott kölcsönöket 6½—7½%-ra, fizetett betéteket 5%-ot, most midőn saját hitele 5%-ba került, miután váltoit 6%-ra számíthatja le, igen természetes, hogy kénytelen volt szinte felemelni a kamatlábat 7—7½%-ra, és fizet állandó betétek után 6%-ot.

Ime: abstractio nélkül eljutottunk egy aesthetikai igazsághoz, melynek evidentiája hozzáférhetetlen. Kiserülök meg most már ezen megdöntöhetetlen definitiót példákkal illusztrálni. Olvassunk el bármely tragédiát vagy nézzük végig annak előadását. A ki csak egy kissé tud gondolkozni, annak nem kerülheti ki figyelmét, hogy a darab kezdetén nem tudjuk, mi lesz a vége. Honnan e feltűnő jelenség? Az abstractio embere mindjárt kész a felelettel. Azt mondja: Azért nem tudjuk a darab elején annak a végét, mert a darab meg ismeretlen előttünk. Így térnek ki az abstractio emberei a legnehezebb kérdésekre elől. Nem ott rejlik az ok, Uraim! Azért nem tudjuk a tragédia kezdetén, hogy mi lesz a vége, mert a tragédiának érvényesülő tragikum nem volt, még kevéssé van, hanem lesz. Ime: egy egyszerű, mindenki által fölfogható példja ugyanazon eredményre vezet, a melyre a legszorgosabban emlelt kutatás.

Vagy nézzünk közelebbről néhány példát a remek-irokból. Miért tragikus shakespeare Othelloja? Mert konkrét igen, — de milyen konkrét? A mely volt? Az nincs. A mely van? Az konkrét általában. A mely lesz? Igen: Othello lesz. Hol? A színpadon. Akárhöl, akármikor, akárhány-szor fogják Othellót játszani, ő mindig lesz. Ebben áll tragikumának megrendítő feussége. Ugyanezen eredményre fogunk jutni, ha Hamletet, Romeo-t, Juliát, Leont, Wallenstein-t nézzük. Ok mind oly konkrét voltak, melyek lesznek.

Ezzel ezelőz jutottunk. A tragikummal egy hiszünk, tisztában vagyunk. Nem zavar meg többé bennünket semmiféle abstractio definitió; — előttünk tisztán áll, hogy:

A tragikum oly konkrét, a mely lesz.
Budapest, 1882. deczemb. 20. H.

Hja! de ilyest felfogni Veritas észjárása nagyon is gyenge, lévén ő a matematikában járta.

Azt sugja nékem Veritas, hogy máskor egészet és igazat írjak, rosz néven veszi tolem, hogy megírtam a „Zombor és Vidékének” a népközlőt történt kiküszöbölését, azt pedig elhalgattam, hogy a Casinóban is kiküszöböltek.

Erre csak annyit jegyzek meg, hogy igaz — maga sem ezafoly meg — a népközlőt történt kiküszöbölés, de határozottan nem igaz, hogy a Casinóban is. — Majd megsgum mi van a dologban. A „Zombor és Vidékének” mult hóban valami „Csodabogár” felét hozott dr. Révay János ur ellen, ezt egy pár tulbuzgó Casinó tag zokon vette és minden határozat nélkül, egyszerűen a jövő számat a többi tagok, a választmány tudta és beleegyezése nélkül — vissza küldötte azon megjegyzéssel „nem fogadtatik el.” Ez ha Veritas ur megengedi — eliharmkodott tett volt, és azért halgattam el. A Casinóegylet másként határozott, a megcsodabogárzott Révay urat egyhangulag megválasztotta elnökének, és ezzel megmutatta, hogy egy-két „irhatnam” journalistá elferdített cikkeire mit sem hederit! Különbön biztosíthatom Veritas urat, hogy a Casinóegylet szeretett elnöke ily kicsinyeségekre nem fektet súlyt, és sokkal inkább szíven hordja az egylet jövőjét, mintsem az ilyesmi végett — megaprehendálna.

Tegnap választmányi ülésben elhatározottat a „Zombor és Vidékének” jövő évre leendő újabb megrendelése!

Veritas avval gyanúsit, hogy én őt fogadtalan prókátornak mondandom.

Téved Veritas uram! én őt fogadtalan és plane — prókátornak soh’ sem tekintettem, hanem ellenkezőleg meg vagyok róla gyozodve, hogy én fogadtok, vagy vilagosabban kifejezve — felbercél — első (?) rendű ujságíró.

Nagyon esodalkozom, hogy Veritas ur megütöközik azon, hogy „Puncs” és „Csáj” még ez ideig a 4 habig fel nem vitték.

Sodálom Veritas szerénységét! — Oly esekélyesség mint Puncs és Csáj, miként vihették volna meg fel az On magaslátáig? . . .

Oly kevéssre becsüli saját qualificatióját?

Böcsüssön meg tettes szerkesztő ur, hogy ily hosszasan foglalkoztam ezen Veritással, igérem, hogy annak pegazusi rugdalózásait ezután figyelembe nem veszem, annál kevéssre, mert a t. közönség unnam megírdelheti „Veritas” igazmondásait, kivált akkor, ha még hozzá teszem, hogy az igazmondások (?) hatalmas rugója a — boszu, mert Veritas uram a Casino egyleti választmányból szinte kihagyott és pedig — egyhangulag!

Hja! az érdemét nem méltatják!! Puncs.

S z i n h á z .

Szerdán decz. 27-én „Hódjok” újprét másodsor, ugyanazon szerkesztéssel és ugyanazon ártérel, mint első előadásakor. — Elterét csak neki tudárna okozott az előadás vége fele. Egyik haladókö szerzői levele ugyanis, a halálal való vidovalásán egy lámpa-szelekréj leütött, minök folytán az összeszont lámpák petroleumlal egyik oldalfüggöny tuzot fogott. Az ideje közöbölépet túzóitk azonban a nagyobb veszedelmek elkerülték — Több viyagartot karnak.

Csodálomban decz. 28-án. Ujvárosi Albert jutalomjátékál: „Az alkotézt horeg” című 3 felv. előzet. — A közönséget má ismet a gyonos ímerterégtől gálázóok fogadtak. Bár a tartulát és az előadás két veszedelje, Ujvárosi Albert és Kolozsváryné Károly már a színpadon moogott, figyelmüket kénytelen kellett meg kellett osztanom, egyrészt a színpad — másrészt a tartulátok egyik elvételéssel ártérelt papj közöt. Elmefataltatás a szövegrőlak ki következtetéséről (mely szerinte abban áll, hogy az egyszerű ártérelt megdöbberst mévészet — tentafogyás díszesre kell) és arról szövegről, mikép a bírálatok befolyásolása „para viskádás”-ok után is történhetik. — Epon országgyűlési. Biharász, Tol Lancelotta gondolom . . . midőn a gazdálak satyrükün kezdék szemeket hunyogtatni a nemsokára kiindút a nap fejtök felett, ki az aprók stíluskép a firmamentumban, példárna — világrendszér végeitelt. Egy-két petroleumlámpa pisng meg fenn a magasztan, mint a veggio remény. — Használatuk fel ezt a regényes felhalmát a vesztünk minden viszafüggelantat az előadások közben árt-ott szokások hangos csodaszerekré. Megváróm, az nem is uszórt már előttem. Neugró voltam abban a helyzetben, hogy egyik páholy megjegyzését észleltem. — Egyik művésznő lepett új jelenetbe.

— „No, erre nézelve van a virág” hallatszot a páholy egyik megjegyzése, (értel a művésznő ruhahamisere, melyre az szerény előt napot uszórtelt).

— Perze! — hangzott a szélemes kiugasztás — kritérál, van az csóna! . . . Közeleb hatam megélt hallottam ilyen forma figyelméztet: „No, most vigyáze, ki a szövekbőldele mosi egy Ajnait jelemt következik?” Es így tovább, sokszor előtöt, sokszor mögött.

Ha az effle viselkedések netán valaki nemis izlés, gyöngösg, öncélú nérvés önindágtelen kitörési velának, mely az uton számítárok; közeleb a közeleb meghatározásokról is gondoskodunk, hogy kárba ne vesszünk.

tiók! Mi e négy tarthatlan axioma helyébe egyet állítunk, mely hogy helyes, közvetlenül evidens. Tehát: Minden, a mi van, az concret. Menjünk tovább. A tragikum van; tehát a tragikum concret. Ez sem szorul bizonyításra. A kérdés nehézsége azonban csak hamar fölmerül, ha ezen ítéletet megfordítjuk. A concret tragikum. Al-e ez? Ugy hiszünk, hogy csak az abstract gondolkodás által tévra vezetett tudós mondatná, hogy áll. Mi egyenesen és tartózkodás nélkül mondjuk ki, hogy nincsz, a mi concret, azért meg nem tragikum. Erezük ugyan állításunk vesztélyességének egyes sulyát, de azt tartjuk: amicus Plato, amicus Aristoteles; — maxima amica veritas. A tudomány embereinek bátornak kell lennie, ki kell mondania azt is, mivel magára zúdíthatja a vaskalaposok feket nem ismerő dübet. Mi tehát kimondjuk bátran, bármít mondanjak az abstract világnézet logikusai! Minden tragikum concret, — de azért nem minden concret tragikum. Ezzel a kérdés új stadiumba lép, — és most már így formulázható: Mely concret tragikum? Keressük a concret azon jegyét, mely azt tragikumná teszi. Hogy e jegyet megtalálhassuk, közelebbről szemügyre kell vennünk a concretet. Minden concret vagy volt, vagy van, vagy lesz. Ez közvetlenül evidens. Az most a kérdés: a három közül melyik élle sorolando a tragikum? Nézzük szorab. Azon concret, mely volt — nincs. Concret pedig az, a mi való, s így a concret első faja oly való, a mely nincs. Ha ez alá tartoznék a tragikum, abstracta válnék. Ez pedig lehetetlen. Nézzük a concret második fajtát. Ez szerint a tragikum oly concret volna, a mely van. Ez meg ideem per ideem. Mert: a mi concret, az való, a mi való, az van. S így oly concretól beszélni, a mely van, annyit tesz, mint oly concretól beszélni, a mely concret. Tehát a tragikum ide sem tartozhatik. S így a concretet csak harmadik faja alá sorolható, és ki is mondhatjuk az igazságot definitio alakjában. A tragikum oly concret, a mely lesz.

A boszuálló Jehova.

(Elbeszélés.)

Irtá: Bánya Gy. G. z.

(Folytatás.)

S a nemes lélek még csak egy szóval sem vádolja volégenyét ama lesújtó szóért, melylyel az büszke lelkét alázza meg a porig, öt élnök bűntudatára csesztet.

Most a naplót vette reszkető kezébe az ifjú s ah, hogy valik fokozatosan elrémítető arzsa, minél tovább halad az olvasásban. Most egy névhez ér s szemének tüze — úgy érzi — képes volna most lángba borítani a világot. Jaj, jaj, boszút, tettenetes boszút! Nézd, itt, meg itt, hogy küzd, hogy vergődik hogyzón lánynak a lelke s a csabító daemon hogy keríti hatalmába egyre jobban. Oh te szegény, szegény! Emitt meg öngyilkossággal fenyegetnek előtte a gyáva. Tovább egy helyen pedig arra kéri, hogy volégenyét szeresse, ne őt, a ki nem érdemi szerelmét; de pár napnál később már imét kimelintem, mert bánja, hogy levelet ír a volégenynek. — A naplón utolsó szavai ezek: „Szept. 22. Ma érkezett meg váratlanul Jenőm — s ma tudtam meg, hogy megyünk a torjai barlanghoz. Az isten akarta így azért, hogy bűnhődjem. Beszéltem Jenővel, térdeimet előtte . . . Oh, szívennek, lelkenek egyetlene te, Jenőm, bocssám meg, oh bocssám meg forrón szerető Paulának haló porában.

— Kóporsóiban mosolygó drágám, mennyit, mennyit szenvedhetél, — sugá az ifjú fölterelése. A ravatalra s aztán hosszasan csókoltá azt a fehérközsűs hűveg homlokot. Köszönöm édes, hogy titkodat rám bízta, köszönöm.

Mánap nagy részvételt ment végbe a temetés, de Zádoki nélkül. A szerencsétlen volégeny Pesten elvezegve néhány nap alatt dollágot, kiesi falujába ment haza, honnan aztán itt is menasszonyának — nemes lelkéhez méltóan. Oh, ha ezt Paula olvashatta volna! A level későn érkezett torjára.

Temetését utána a fiatal Karathay megfedkezve arról, hogy neki most szűlelt kellene vigasztalni, nem haza, hanem a Kocsárdi lakására ment — beszélgetni. Az megretten először az ifjú vesztés tekintetéről, de aztan egy kis ideig a fájdalomnak tulajdonította. A bizony! De milyen volt ez a fájdalom?

— Uram — kérde Karathay — eljöttem önözh, hogy csevegünk egy kisse.

Kocsárdi új taláta, hogy egy szomorodott félnek nem illik ilyenkor csevegni.

— No tudja titkar ur, a fiú szívnek jól esik kibeszélni a bánatot résztvevő kebel előtt.

— Bizony nagy csapás érte méltóságok házáit; ki sem tudom fejezni részvetemet szavakban.

— No lám! Pelig ön szepen tud szavalni. Hat azt tudja-e, hogy most már vagy én halok meg, vagy ön?

— Miért? Hogyan kérem?

— Miért? Kocsárdi ur, mondok egy mesét. Volt egyszer egy szép fehér virág s abba szerelmes lett a napsugár, kit a virág is szeretett forrón s jólesett, ha minél magasabba bocsáthatta illatát, mely maga is volt, meg szerelmavallás is. Amde szerelmek egyszer csak megirigyél egy undok hernyó s elragva a virágot cseszve körül, — a virág lehullt. Nos aztán eljött a kertész s a hernyót agyontporta.

— Hat aztán?

— A mese csak eddig van; hanem most már applikáljuk. A virág az én ma temetett drága testvérem, napsugár: az ő forrón szeretett szerencsétlen volégenye, a kertész én vagyok és az undok hernyó — ön.

— Uram!

— Igen is ön, a ki tudta, hogy nővéremnek volégenye van, de arra gyáva volt, hogy ekkép szólta volna a volégenynek: én is szeretem Karathay Paulát, meg te is; ketőnké nem lehet, jer hát döntőn köztünk egy gyöly. Nem, — én nem tette, hanem csabított, befurakodott, rágtt alattomosan épen mint a hernyó. Pity!

— Erre volt arra Kocsárdin ekkép védekezni: — En nem csabítottam el önnek a testvérét, de ragaszkodását, vonalmát erezve, hol vehettem volna azt a krisztusi önmegtartóást, hogy szerelmét szerelmemmel ne viszonoztam.

Karathaynak majd szét pattant minden idege, hanem azért mégis elszámodott mondá:

Erre a nyomorult hazugságra jól esik önt a felől biztosítanom, hogy nővérem megutálta önt. — Hiába is harapdálja ajkát. Tehát holnap reggel vagy én levom önt agyon, vagy pedig ön engem. A dolog ilyen egyszerű. Ha én levom önt agyon: akkor önkézem által isten maga hajította végre ítéletét; ha pedig én leszek az áldozat s aztán utánam jön apám, anvám s testvérem: az azt fogja jelenteni, hogy isten nem tartja méltónak e világra egyik tagját sem egy olyan családnak, mely nem tudta megőrizni drága virágját egy hernyótól. En rajongok szülőimért és mégis ezt mondom. S aztán e lépést nem tart vissza semmi. Mit? Hogy én naponta halokolljak attól a tudattól, hogy drága testvérem nyomorult gyilkosa fenn hordja fejt? Készlőn uram! Hanem előbb jöjjen most velem s valami nyilvános helyen találjon ki valami közönséges sértést számonra, a miért kihívassam, nem akarom, hogy nővérem drága emléke az ön névelve szóba jöjjen. (Folyt. köv.)

Szerkesztői üzenet.

H. Budapest Gyönyörrel olvastuk tragikumát. A tréfa nagyon jó — es sokszor orvosszer.

Felelős szerkesztő:

MÜLLERGYULA.

Kiadók és laptulajdonosok:

Nadasch, Muzsik és Partlios.

De ime, a petróleum-lámpák meggyújtattak; az előadás folytatása kezdődik Akadálytalanul le is jászartik. Ujvárosi új-höl beloványta, hogy hatalmasan áll a tobboldalu, és mindig helyes fellogas, az összhangoztos kivitelű játék, a tapintat, melylyel a torzitástól őrzi. Kolozsvárné Karola ismét a megszokott, finom kedvességgel, körszáltséggel, eleve séggel játszott. Meg kell dicsérnünk Temesiné Gizellát az övezgy eszmadandó szerepében, a kit találon, átgondolta egyénitelt. A többi szerepek annyira mellőrendűek voltak, hogy azokban kitűnni nem is lehet. A darab vonatkozó menete, a dvarit gyomorba inkább való. Csodálkozunk, hogy Ujvárosi ennél érdekesebb eseményű és szellemű darabot jutalmajátékára nem talált. — A közönség sajnos, esekely számon volt, hogy a jutalmazandó joforman az maradt, a ki volt: — jutalmazandó.

HIREK.

Előfizetési felhívás a „Zombor és Vidék” című hetenként háromszor, u. m.: vasárnap, kedden és csütörtökön megjelenő közlönyre.

ELŐFIZETÉSI ÁRAK:

Helyben: Vidéken:

Égész évre 8 frt. Égész évre . 9 frt — kr.
Félévre 4 „ Félévre . . . 4 „ 50 „
Negyedévre . . . 2 „ Negyedévre 2 „ 25 „

Tisztelettel felkérjük lapunk azon olvasóit, kik az egy egész, vagy fél, vagy negyedévi előfizetési díjakat mind e maig nem küldték be, hátralékaikat jelen év végeig anynyival bizonyosabban beküldeni. Miután ez év lejártaival a kiadó-hivatal a lap kiadásait kötelezőszerűleg kényszerítve van törleszteni, a mi csak úgy történhetik, ha azok, kik lapunkat mindezeideig megtartották, szintén eleget tesznek kötelezettségüknek. Egyszermind arra kérjük jövő évi előfizetőinket, méltóztassanak az előfizetési díjakat a lap megtartása esetén jövő évi január 1-son napjában beküldeni, miután a rend szempontjából elhatároztuk, hogy a jövő évben csakis azoknak küldjük meg lapunkat, kik előfizetési kötelezettségüknek pontosan eleget tesznek. Tisztelettel a kiadó-hivatal.

(F.) Több oldalról panasz emellett, hogy Dr. Spitzer Mór né a zombori ír, neoylett élöké, a legnagyobb szükségben sündő segélykeresket indokolatlanul visszautasított. Miután tudomásom van, hogy a neoylett csejja a szegények sorsán leheteg enyhíteni, és miután meg vagyunk győződve, hogy az egytel tetemes vagyonnal rendelkezik, szó elhárása az egytel tagjának határozott akarataival ellentézik, kérjük összerfaternek tartja-e ezt állásával; különösen pedig az egytele jellemző humanissmusát?

A 23-ik számu „Ajról” gyalogezredben január 1-ol számítottan rangsorozattal következők léptettek elő: Schneider Adolf kapitány — ornagy; Blanusza Sándor főhadnagy — kapitány; Donauthali Popovits János főhadnagy — kapitány; felispel Fischer Károly tisztelhettes — hadnagy lett.

A postagazgatóság elrendelte, hogy az újvi gratuláció gyamant nyitott borítékban feladott 2 kros értékegygyel berentesített névjegyek csak azon esetben tekinthetők mint nyomatványok, és szállíthatók az ily küldeményekre megszabott fenti díj mellett, ha azokon semmi írott közlés, meg a szokásos b. u. é. k. vagy sz. f. sem foglaltatik.

(Beküldött) A zombori felsővárosi népiskola 3. és 4-dik osztályában a gyermekek brutális bánásmódjában részesülnék Brauner neptanító anynyira felismeri hivatását, hogy a gyermekeket kegyetlenül ütlegel. F. hó 28-án neoylett tanító két gyermeket anynyira megvert, hogy kezei kózt osszerogytak. Kérjük, ki jogosiutálta fel Brauner urat ilyen ó-kori brutálisra. (X—y—z) Eddig a tudósít, ki hogy mennyire respektálta az igazságot, midőn egy neptanító ellen a legkeményebb vádakot hangoztatta, azt a kir. tanfelügyelő ur lesz hivata megvizsgálási és egytellett adni vagy Brauner urnak, vagy a közönségnek.

A szerk.

A véletlen. Eszkéről írják nekünk: az itteni felsőbb leányiskola I. osztályának tanitonoje egy kataszteri tisztviselőnek volt jegyese, a no azonban a viszonyt felbon-totta. A tisztviselő több ízben fenyegette a nőt, hogy agyonlövi. A tanitono jeblentése a hatóság a tisztviselőt a varosból kutasította. Ez azonban folyó hó 21-én visszavált és sikerült valahogy a tanitono lakasába jutnia, a hol a kandeliona rejtvezt. Előadás után delután 5 órakor a tanitono szobájába tért s midőn épen a kandelion tüze után akar nézni, a tisztviselő egy lövest intezett ra, épen a szívnek szánya azt, de az aczellőz (miedier) fellogta a golyót s a no sertetlen maradt. A gyilkos meg egyszer lött s a not karján könnyen megsebesítte. A no sikoltására és a lövés hallatára a meg az iskolában tartozkó tanitok a dráma színhelyére siettek s a gyilkost elfogták. „P.”

A m. kir. dohánygyövedéki központi igazgatóság Budapestre közhíre teszi, hogy az 1883-3-ik évben a kisméret engedély mellett természetű dohánygyárait kiküldött bizottság B. Bodrogh megere neze Palánka közsekben meg jövő január hó 19-ig működik.

Az eszaki vasuti híd elkeszülése, ma adatik át a forgalomnak, és ezzel vége szakad minden forgalmi akadálynak, mely az eszaki idegenes átkelesi helynél volt.

A „Zasztava” eddigi szerkesztője visszalépvén, a neoylett lap szerkesztését Dimitrievits Mihály ujvidéki volt városi tanácsos vette át, ki a szerb nemzeti pártján ezen közlönyet az eddigi irányban fogja vezetni.

Jutalomjáték. Közkezdetséggel tragikusunk, Berki Ferencnek jan. hó 4-én lesz jutalomjátéka, mely alkalommal a kitűnő irány dráma, a Fekete orvos fog adani. Nem kötelkedünk, hogy a közönség a jutalmazandót érdeme szerint fogja jutalmazni.

Ó-Morovician karácsony napján egy Takács nevű fiatal ember a nagyvendéglőben több gazembertől minden ok nélkül megsértetett, melynek következtében verkedés támadt, mely alkalommal Takácsot oly szerencsétlenül verték fejbe, hogy ez azonnal szörnyet halt. A tetteseket elfogták és a topoljai zárásbíróságnak adták át.

Az első szerb philológus P. Dausits György emlékére ma delőtt a helybeli sz. György templomban requiem tartatik.

Az electrium próbavilágítás Szeged városában jövő évi január hó 2-án fog megtartatni, mely alkalommal több városi hatóságok képviselői is meghívottak.

A bor kezelése, terjesztése és megadóztatása érdekmében a keresk. miniszteriumban egy törvényjavaslat szövegezésén dolgoznak.

Vidéki ipariskolák. A vallás és közokt. miniszteriumban f. hó 29-én vettek kezdetüket a vidéki ipariskolák szervezése ügyében való tárgyalások.

Czégptörles. Bauer Mária (Bauer László czégvezetővel) Ó-Becsen az ujvidéki kir. törvényszéknél vezetett névjegyekből kitöröltetett.

Az országos statisztikai hvtl. e hó végén kiadott kimutatása szerint a magyar korona országai lakosságának száma 1880-ik év végével tényleg 15,642,102 főből állott.

Rosenfeld Salamon topoljai lakos nevét „Berkes”-re magyarosította.

Csődhirdetmény. Strausz Jakab és Mamuzsits Lőrincz szabadkai lakosok ellen a csőd megnyitottat.

Czégbejegyzés. Gauss J. vegyeskereskedő Bresztovácson a zombori kir. törvényszéknél.

Dr. Löw Imanuel szegedi főrábi a mult héten tartá esketési ünnepélyt Brenning Bella k. a. nyai.

A „Sz. N.” írja: Robanó úll. Nyilasi pintérel alkalmazásban lévő Matics Mátyás begrádi illetőségű 27 éves kádarseged, mult vasárnap d. u. jatekból meztőlöttes a műhelyben levő úlló üregét puskaporról s midőn azt elslötötte — nem állván töle kellő távolban — a robanó puskapor arzába csapódott s arzát és száját jelentékenyen megsértette. Apólas végett azonnal a köz-korháza szállítottatott.

Órdögös szerszámot találtak fel közelebb a tolvajok ellen. Minthogy ugyam belátták, hogy a jelző gépek nem sokat érnek, a menyében, míg egy harmadik személy megérkezik, a tolvaj urak kényelmesen megugorhatnak, olyan gépről gondoskodtak, mely a tolvajt, illetőleg a tért automatizsra villamos fényvel világítja meg s egyuttal a tolvajt is lenyelvezi. Az ily módon nyert aczképp segélyvel azután könnyen rá lehet akadni a rendőröknek. Bankoknál és egyéb intézeteknél a fényképzési apparatust legezészerűbb a pénzes szekrényre helyezni. De hátha a tolvaj a fényképező készüléket is ellopja? Vajjon számított-e erre a feltaláló?

KÜLÖNFÉLÉK.

Jó lelkü tolvaj. Egy ismeretes zsebelő cigányaszony állt nem régiben a bíróság előtt. Azt, hogy a pénz — két drb. ötös — kórmehez ragadt, nem tagadhatta, mert megtalálták nála, de az ellen ma határozottan protestált, mintha ő lopott volna. „Hat hol vette a pénzt?” — kérde tőle a bíró. — „Találtam kemel alásan, eszokóm a kezsit, lábát,” — válaszolt Faraónak Sztaniszlórl ide plántált leánya. — „Találta hát — mondja boszusan a bíró — annak a szegény asszonynak a zsebében. — „De hogy kérem szepen, a feledt vót melléte.” — „Es miért vitte el onnan, ha nem akarta ellopni?” — „Hat kérem szepen azt gondotom, hogy majd jó les a kórház számar.”

Elszólta magát. A köpcesarnokban egy hölgy a következő szavakat intézte egy urhoz, kinek már elfeledte a nevet: „Milyen furcsa festmény, azt hiszen az egész kiállítás az a legostobább kompozíció.” — „E festmény az enyém, kedves asszonnyom, s igazán nagyon sajnálom, hogy ön oly szigorúan bíratta meg.” — „Igazán, az oné, hat miért vásárolta épen ezt?” — „Vásároltam? Nem kérem, én festettem!” — „Oh, bocssám meg, hogy is tehettem ilyen, hanem hát ne is törődjek vele, higgye el, én nem értek hozzá, csak úgy esacsogom el azt, a mit az egész világ beszél.”

Ki mihez ért. Rotschildhez bekopogtat egy zsidó koldus és tole ötven forintot kér.

A bankár indignációval utasítja vissza ezen kérelmet s azt mondja:

— Hogy lehet ily összeget kivánni?

Mire azonban a koldus ekképen replikát a dúsasztal bankárnak:

— Ön érthet bankár ur a tőzsdéi spekulációkhoz, de a kolduláshoz én értek!

Házeladás.

A Zrinyi és Basa tehát két utczára nyíló emeletes és földszinti ház szabad kézből eladó. — Bővebbet RIEDL TESTVÉREKNÉL.

HIRDETMÉNY.

Hogy számos ígéreteknek megfelelhessenek, van szerencsém a n. é. közönséget értesíteni, miszerint az itteni tartózkodásomat

még 10 nappal

illetőleg 1883. január hó 10-ig meghosszabítottam.

Ezuttal felkérem mindazon t. cz. látogatóimat, kik fényképészeti fővételüket megígérték, engem minél előbb meglátogatni, valamint a n. é. közönséget is tisztelettel felkérem e rövid ítteltem alatt műtermemet minél nagyobb számban látogassa.

Zombor, 1882. december 31-én.

DOKTOR A.,

akad. festő,

ezelőtt Borsos-Doktor

m. k. úrv. fényképész.

Lakásom: Apatini-ut 11. sz.

Naponta friss

APATINI SÖR

SZUPPEK SÁNDOR

3-3

vendéglőjében Zomborban.

HÁZELADÁS.

A bajai utczában 22-ik sz. alatt lévő ház szabad kézből eladandó.

Bővebb felvilágítással az alulirt háztulajdonos szolgál.

Tisztelettel

Özv. Gajcsinovits Amália.

Fonciére, Pesti biztosító intézet.

Van szerencsénk ezennel jelenteni, miszerint **Szabadkán** Manojlovičs György urnal főügynökséget nyitottunk, és ennek vezetésével Frank Sándor urat biztuk meg; egyszersmind a főügynökséget **Zomborban** Müller Gyula e lap szerkesztője vállalta el. Kérjük a t. biztosító közönséget, miszerint erről tudomást venni és bees. bizalmával nevezett főügynökségünket megisztelni sziveskedjék, melynek főelőrekvése oda irányuland, hogy kedvező biztosítási feltételek és a legmegtartósebb eljárás mellett minden jogos igénynek eleget tehesen.

Budapest, 1882. december hó 29-én.

Fonciére, Pesti biztosító intézet.

A fentlebbi hirdetémmel kapcsolatban van szerencsénk a t. közönségnek ezennel szives tudomására hozni, miszerint intézetünk biztosításokat eszközöl:

- tűzkárok ellen,
- szállítmány-károk ellen,
- jégkárok ellen,
- az ember életére.

Főügynökségi irodahelyiségünk a takarékpénztári épületben van, biztosítások feladásakor a kötvények kiállítatnak és azonnal átvehetőek.

Kérjük a t. közönséget, miszerint bennünket minél számosabb megbízással megtisztelni kegyeskedjék, viszont pedig mi is azon leszünk, hogy a bizalmat lehetőleg legnagyobb előnyök nyújtása által kiérdemeljük.

A Fonciére Pesti biztosító intézet szabadkai főügynöksége:

Manojlovičs György, főügynök.

Frank Sándor, irodavezető.

HIRDETMÉNY.

Alulírott bátor vagyok a n. é. közönség tudomására hozni, miszerint a rozslidőjárás következtében üzletemben többrendbeli árucikknek nagyobb mennyiségben, u. m.:

téli Merino és Finisch alsó ingek és nadrágok, — téli harisnyak. Oxford-ingek 1,50, 1,60, 1,80 és 2.— forint.

Téli finom bélelt kesztyűk, nagy választékban selyem-esernyők, finom szövet-esernyők felhalmozódtak.

Elhatároztam magam ezúj árucikkeket saját **bevásárlási áron** eladni, és kérem a n. é. közönséget ezekről személyesen meggyőződni. — Egyszersmind bátor vagyok üzletben kapható más érzéket, u. m.:

kalapok, sapkák,

férfi, gyermek és nők számára.

Kézi és uti bőrröndök, fehér chiffon és tarka kreton ingek, férfi nyakkendők. Pénz-, dohány- és szivattárczák nagy választékban. Valódi fekete borostyánsziprak. Séta-pálczák. Férfi selyem-kendők. — Egyszersmind bátor vagyok a n. é. közönséget **karácsonyi és újévi ajándékaimra** figyelmeztetni, minthogy azokkal is igen szép választékban szolgálok.

6-6

Mely tisztelettel

Müller Nándor.

Előfizetési felhívás

KÉPES CSALÁDI LAPOK

szépirodalmi és ismeretterjesztő képes hetilapra. — Felelős szerkesztő: Komócsy Lajos.

A „Képes Családi Lapok” január hó 1-én ötödik évtőlamanak második negyedébe lép. Mintán kívánatra mindenkinck küldünk mutatványzatot s egészen tájékozó előzetesi felhívást, e helyen csak röviden említeznék meg a közközlésnek érveendő lapról. — A „Képes Családi Lapok” három ínyvi tartalommal jelen meg a legizesebb hírlapokban, szép, finyes, szemes borítékban. — Minden szám sok művészi ábrával látnak. A felhívásban vannak eredeti s külön legnagyobbról íróból fordított rövidtű regények, elbeszélések, rajzok, életrajzok, humorosok; eredeti s más föltötenyek, a főváros, vidék s külföldi válogatott fontos hírei; az iródom és művészet körében felmerülő minden mozzanat. Minden számban egy ínyvi külön regény-mellékletet könyv-alakban, Hírvonoknál „Nevilage” című divatlap számaiban képpel, szabárvázssal, stb. és „Gazdasági és Háztartási Lap” is jár ingyenes melléklettel. A horiték telve a komoly s tréfás talányok minden fajával. A közönségnek ingyen áll rendelkezésére „Kérdések”, „Feltételek”, „Ajánlatok” stb. részére a társalgó csarnok. — Minden negyedéven gyönyörű szemes műmeléklet egészen ingyen. Ezek közül eddigleg megjelentek: Fridele Cornelia, Felokné-Munkácsy Flora, Paulány, Helvay Laura, Bihánszky Lujza, Szigeti József s legutóbb Jászay Mari asszony pompásan sikerült arcképei. Legközelebb küldetik szét Beresényi Béla jeles színművésznőnk s arczának hűnőn sikerült arcképe. A jövő negyedében ismét egyik kiváló művésznőnk arcképe adatik. E gyönyörű arcképcsarnokot folytatjuk, hogy a közönség művésznőit, művészeit ismerje. — A „Képes Családi Lapok” a legelősebb, legterjedelmesebb, legizesebb magyar hetilap. Megjelen minden vasárnap egészen ingyenes regény-melléklettel. — Külön (ingyen) „Divatlap” és külön (ingyen) „Gazdasági és háztartási lap.” — Gyönyörű jutalmaképek és rendkívüli kedvezmények. — Megjelen tízezer példányban.

3-3

Mutatványzatot a kiadóhivatal kívánatra barkinek első bérmentve.

Előfizetési ár: egész évre 6 frt — félévre 3 frt — negyedévre 1 frt 50 kr.

MEHNER VILMOS kiadóhivatala: **BUDAPEST,** papnövelde-utca 8-ik szám alatt.